

Tatár Sándor

(AZ IFJÚ) HEIDEGGER
A GYÖKEREKIG HATOL

Az önző óriás önző volt, nagyon önző.
Minden bizonnyal az eredeti Oscar Wilde-szövegben is önző volt, ezt azonban most nem tudom ellenőrizni (noha rémlik, hogy – akkor még több reményt fűzve angol-tudásom gyarapodásához, mint mostanság – mintha vettem volna valamikor régen egy kötetben Wilde-novellákat és -meséket angolul); szóval az óriásra biztos, hogy nem Lengyel Balázs fogta rá, hogy önző, hogy goromba és rútul irigy lett volna – semmi okunk mást képzelni, mint hogy, egészen addig, amíg (de itt ez most nem leckefelmondás; hagyjuk, hová konkludál a Wilde-mese), szóval, míg meg nem változott a *Giant*, szúrós szemű, kérgesszívű, otromba barom volt rendesen. De falat húzni, azt nagyon tudott. Amit a kertje köré emelt, az például megvolt vagy öt méter is. A magassága persze. A kertből kizárt gyerekek persze fájó szívvel emlegették a gyönyörű barackfákat, az isteni, nedvdús és zamatos gyümölcsöket odabent: az erődnyi fal túlsó oldalán. A kert, hogy elérhetetlen lett nekik, csodálatosabb s hívogatóbb volt számukra, mint bármikor. Csakhát a fal, a bármely börtönfallal versenyre kelő, melyet ha sikerülne is megmászni, bármelyik pillanatban ott teremhet a (nyilván) ápolatlan, mufurc hústorony!
(Pitbullról nem szól a fordítás – vélhetően tehát az eredeti se –, de még csak egy farkaskutyát vagy néhány dobermannt [Ach was! hiszen a túlpartján vagyunk a Csatornának, ergo a példák így értendőek: angol maszttiffot] se juttat a túlméretezett kerttulajdonosnak, aki, ha irigy, akkor nyilván smucig is volt, így aztán egyszemélyben lehetett ő a SECURITY.)
Haláltmegvető bátorság kellett a tilalommal dacolva birtokháborítani, legalább akkora, mint Rapunzel leendő

papájától bemászni* a gyönyörű hersegő-hivogatózöld
galambbegy-salá-
táért egy másik, nem épp kommunisztikus hajlamú tulajdonos
veteményesébe (...ez persze már a Grimm fivérek agrárfabulája...).
De hát ahol veszély leselg, tenyész ott vállalkozókedv is; hogy is ne
akadt volna, kiben kamaszos virtus-hajlam épp elég volt,
megkísérteni szerencsáját. A fal tetején, lenézvén, ugyan kissé
tétovázott,
de *omnan* mászni vissza kurázszi-fogyottan, s megszegyenülten
kullogni haza?? Jaj, azt nem! Soha! S le is huppant
a puha fűre, és minden tagja ép maradt. A barack pedig *még*
mennyeibb,
bizisten, mint ahogyan a prohibíciótól sarkallt sóvár képzelet
képzelni bírta. Hanem hogy érzékei túlon túl elzsonguljanak,
azt nem engedheti meg magának..., és bizony – lépteket hall
közeled-
ni – a principiális veszély egyszeribe nagyon közeli.

Így látjuk őt, ebben a döntő pillanatban: ott, a kőfal tövében;
ott áll, csapdába esve.
Egy Meßkirchbe valósi germán kiskamasz.
Rövidnadrágja barackléfoltos, szemében réműlet.
A wilde-i óriás megjavulásának is voltak bizonyos feltételei.
Hogy ezek most fennállnak-e?!?
Mi más is fogalmazódhatott volna meg a vakmerő kópé
koponyájában, mint a
létra irányuló kérdés?

(Bárka, 2002/4.)

* Na és hát a Fűvészker? A Pásztorok! A rettenetes Áts Feri!?!